

Passage uit de roman Mungo door Douglas Stuart

zijn nieuwe baby en zijn soort-van-schoonmoeder verbleef. Hij ontweek het braakliggende landje waar de jongens voetballen en oorlogsplannen smeedden tegen de katholieken uit Royston.

Sinds het incident met de vliegende baksteen reed de politie continu door de buurt. Ze klopten aan bij iedereen die hun misschien kon vertellen wie de jongens waren die het bouwbedrijf hadden overvallen. Bijna iedereen wist dat het Ha-Ha was, maar niemand durfde te klikken. De agent lag nog steeds in het ziekenhuis. Zijn kaak was verbrijzeld en was met vier stalen pennen vastgezet; hij had er een dichtgeklemde mond aan overgehouden die niet ver genoeg open kon voor vast voedsel.

Achter de woonblokken lag een stille, vergeten plek; een groepje bomen, ingeklemd tussen de rand van de autoweg en het laatste rijtje beroet zandsteen. Het stadsbestuur had precies zoveel land omheind als het bereid was te onderhouden, en aan de andere kant had wegbeheer de razende snelweg afgebakend. Tussen die twee hekken lag een klein stukje niemandsland, een voorgeborchte van hooguit een meter of twaalf breed. Die hele voorjaarsvakantie zat Mungo zich daar in het gras, plukkend aan de sprietige veldbloemen, schuldig te voelen over de politieagent. Soms kwamen er oude mannen met loslopende honden voorbijgeslenterd, maar meestal was Mungo er alleen. Hij pakte zijn schetsblok en tekende de afrastering en de geschakelde gevels van de huizenblokken. Zonder zijn pen van het papier te halen vulde hij een dubbele pagina met een bakstenen muur en ramen met hermetisch gesloten luxaflex. Maar de rondzwervende pen kon zijn gemoed niet kalmeren. Hij sloot het schetsboek en daarna zijn ogen, legde zijn kin op zijn gevouwen handen en voelde de luchtstroom van de dagjesmensen die langsscheurden op weg naar Edinburgh.

Aan de rand van het vergeten grasveldje stond een duiventoren. Een onderkomen van twee verdiepingen, zo'n twee bij twee meter en vier meter hoog. Het rechthoekige torentje leek haastig te zijn opgetrokken uit wat oude golfplaten, een paar zware voordeuren en glanzende platen melamine, afkomstig van uit elkaar gehaalde kantine tafels. Het hele bouwsel stond behoorlijk scheef maar was best solide; alle naden waren stevig dichtgespijkerd of -gesoldeerd en het dak

was met dik teerpapier afgedicht tegen de regen. In dat dak zat een schuifraam, en boven dat raam hing een mand van ijzerdraad die aan één kant aan het dak was bevestigd, een soort dichtslaande val. Hoewel hij van afval was gemaakt, had de toren een keurig nette uitstraling. De bouwer, wie dat ook mocht zijn, had er veel zorg aan besteed; hij had de toren in een vaal soort olijfgroen geschilderd, een onopvallende kleur die hem liet wegvallen tegen het braakliggende landje waarop hij stond. Aan één kant zat een deur waaraan drie dikke ijzeren grendels waren bevestigd, elk voorzien van een vuistgroot hangslot.

Mungo had twee dagen in het gras zitten tekenen en nu, op de derde dag, werd de deur van de duiventoren eindelijk opengegooid.

Er kwam een jonge man tevoorschijn; hij sleepte zijn bezittingen naar buiten, het schrale zonlicht in, als om ze te luchten. Hij deed dat op zijn gemak, routinematig, terwijl Mungo over de rand van zijn schetsboek naar hem keek. De jongen moest een sterke rug hebben, zo makkelijk als hij de grote kooien de duiventoren uit droeg. Toen bleef hij met zijn voet haken en struikelde terwijl zijn lange armen tegen zijn lijf sloegen. Van een afstandje had hij met zijn slungelige armen en vaardige handen iets tegenstrijdigs over zich. Het kon zowel een jongen als een man zijn, afhankelijk van hoe hij zich draaide of hoe het licht op hem viel.

Hij droeg een gemêleerd grijs joggingpak van dikke katoenen fleece. Op zijn hoofd had hij een donkerblauwe gebreide vissersmuts. Zijn oren staken als twee bleke koolbladeren uit en zijn muts rustte er losjes bovenop, alsof hij hem er niet overheen kon krijgen. Hij had een flinke bos asblond haar en zag eruit alsof hij veel buiten was, met een rozige blos op zijn wangen van het dagenlang door wind en regen lopen. Hij deed Mungo denken aan een boer, zo doelgericht en eenzellig kwam hij over. Hij ging zijn gangetje, zo te zien dik tevreden dat hij buiten was.

De jongen had Mungo niet gezien, of hij had hem wel gezien en het maakte hem niet uit. Zijn gezicht was op de hemel gericht, hij keek naar duiven die boven de woonblokken zweefden. Iets in de wolken trok zijn aandacht en hij verdween in zijn torentje. Er klonken zware voetstappen op een ladder, het dakraam werd opengescho-

Hij zat nu op zijn knieën en bleef al koerend zijn hoofd buigen.

De duif landde op het dak van de duiventoren en zij bleven afwachten. Een tweede, wat grotere vogel die er minder bijzonder uitzag, cirkelde om de blonde duif heen. Hij landde op het teerpapieren dak en begon naar James' duif te lonken. Ze verstregelden hun harde snavels in een soort worstelende kus.

'Ze snavelen. Yes!' Mungo voelde James' opwinding door hem heen gieren. James' vogel maakte zich wat platter en de indringer besteeg haar. De jongen verschoof een stukje en gaf een harde ruk aan de lijn. De mand viel dicht over de geliefden. De duiven fladderden wild en kwamen toen tot rust. 'Mooi beessie!'

James rende naar de duiventoren. Met zijn mooie duivin als lokvogel had hij een duif van iemand anders gevangen. Mungo liep achter hem aan. In de duiventoren stond een houten ladder die uitkwam op een gammel platje, de bovenverdieping, en vandaar kwam je via een tweede trapleer bij het dakraam. Tegen de muur stonden tientallen kooien gemaakt van sloophout en bespannen met kippen-gaas. In elke kooi zat een rusteloos uitzierende duif. De stank was overweldigend.

James Jamieson stopte de blonde verleidster terug in haar kooitje. Voorzichtig daalde hij de ladder weer af met de nieuwe duif in zijn hand. 'Ik probeer deze jongen al zo'n twee jaar te pakken te krijgen. Kijk. Het is een Horseman-kropper.' Hij draaide de grijze vogel om en inspecteerde zijn snavel en zijn aars. De vogel knipperde alleen met zijn oogjes. 'De prijskropper van Kleine Flannigan. Wat zal die balen. Ik wou dat ik z'n gezicht kon zien.'

'Ga je hem niet teruggeven?'

James stak zijn tong ver uit. 'Ammehoela! Dat is nou net waar het om draait, waar ik al die jaren al mee bezig ben, m'n duiventoren de beste van de hele East End maken.'

Hij liet Mungo de zachte donsveertjes aaien. De vogel zag er in Mungo's ogen ontzettend alleedaags uit, maar hij pruttelde vrolijk en leek er totaal niet mee te zitten dat hij door een onbekende werd vastgehouden. 'Nou moet ik rustig aan doen en 'm verwennen. Je weet wel, hem aan me binden. Zorgen dat-ie niet achter een ander vrouwtje aan gaat, naar iemand anders z'n toren.'

'Ben je niet bang dat jij een vogel kwijtraakt?'

'Joh, dat gebeurt de hele tijd. Dat hoort bij het spel. Als je ze in hun eentje laat uitvliegen, dan gaan ze zo ver als ze willen, dat risico neem je. Als ze willen, komen ze terug. Als ze niet willen, ben je ze kwijt.'

'Klinkt als een country-and-westernliedje.'

James haalde zijn schouders op. 'Het heeft wel wat eerlijks.'

'Wat? Weggelokt worden voor een woeste wip?'

James wierp Mungo een blik toe waardoor die zich kinderachtig voelde. 'Hoe kan ik nou boos worden als een van m'n vogels ervan door gaat? Het is m'n eigen schuld, want ik heb m'n toren niet goed genoeg voor ze gemaakt. Blijkbaar waren ze niet gelukkig genoeg om te blijven.' Twee duiven pikten naar elkaar door het gaas van hun kooitjes. James duwde zijn hand ertussen en schoof ze uit elkaar. 'Als jij ongelukkig was, zou je 'm toch ook smeren?'

'Mungo! Mungo!' Buiten riep iemand zijn naam. Dat had je als je Mungo heette: als iemand die naam riep, was diegene gegarandeerd op zoek naar jou. Jodie klonk opgewonden en nijdig tegelijk. Mungo stak zijn hoofd naar buiten. Ze was verbaasd hem uit de duiventoren tevoorschijn te zien komen. 'Wat moet je daar nou?'

Mungo haalde alleen zijn schouders op en pakte zijn tas. 'Waarom ben je niet in de cafetaria?'

'Ik mocht van Enzo eerder weg.'

James en Jodie deden zo'n beetje alsof ze elkaar niet herkenden. James stond nog steeds met zijn prijsduif tegen zich aan en zag eruit alsof niets zijn dag nog kon bederven.

'Ik heb nieuws. Mevrouw Campbell heeft me wat verteld. Kom mee.'

Mungo hees zijn rugzak om zijn schouders. Toen hij weg wilde lopen, greep James hem bij de onderkant van zijn anorak. 'Wacht effe. Kom je morgen weer?'

'Misschien,' blufte Mungo.

James hield de knipogende vogel nogmaals naar hem op. 'Ah, toe. Je brengt vast geluk of zo.'

Ze wachtten tot de straatlantaarns aanfloepten, tot de nette gezinnen hun gordijnen hadden dichtgetrokken en zich voor hun televisie